

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou MICHALIČKA advokáti s. r. o., Halenárska 18, Trnava, IČO 53 309 936, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miroslav Michalička, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14 CoKR 7/2020 z 10. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoKR 7/2020 z 10. decembra 2020 (v petite ústavnej sťažnosti zjavne nesprávne označeného ako rozsudok č. k. „14CoKR/7/2010“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) bol na základe žaloby podanej sťažovateľom pod sp. zn. 43 Cbi 36/2018 vedený spor o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty proti žalovanej – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], správkyňi konkurznej podstaty úpadkyne [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Okresný súd rozsudkom č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 zamietol žalobu sťažovateľa a žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 a druhým výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Obdo 56/2021 z 30. septembra 2021 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že

a) krajský súd „*nepostupoval procesne správne*“, keď nezohľadnil ním v odvolacom konaní predloženú argumentáciu s poukazom na to, že ide o novoty v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), na ktoré nebolo možné prihliadať a ktoré nemohli predstavovať relevantný odvolací dôvod na konanie a rozhodovanie krajského súdu, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie,

b) ním uvádzaná skutková argumentácia sa nikdy nezmenila a krajský súd nesprávne označil jeho právny názor za nové skutkové tvrdenie, čím porušil zásadu *iura novit curia*,

c) krajský súd „*úplne poprel*“ jeho základné právo vlastníť majetok, keď ignoroval inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov a svojím výkladom priznal právnej úprave obsiahnutej v § 716 a nasl. Obchodného zákonníka vyššiu právnu silu, ako má právna úprava ustanovená v § 143 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy) rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 o zamietnutí jeho excindačnej žaloby.

7. Ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

8. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b)

CSP. Najvyšší súd jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa (takmer identickým s tvrdeniami v ústavnej sťažnosti) dovolací súd uzavrel, že v podstate namieta nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia veci, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladajú, a tiež konštatoval, že sťažovateľ vôbec nevymedzil právnu otázku zásadného významu, ktorú podľa jeho názoru krajský súd nesprávne vyriešil.

9. Rešpektujúc princíp subsidiarity, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd bol nepochybne tým orgánom právnej ochrany základných práv a slobôd, ktorý bol oprávnený posúdiť (a aj posudzovať) námietky sťažovateľa týkajúce sa zákonne aj ústavne súladného právneho posúdenia zásahov do jeho práv krajským súdom, a to na základe uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku, teda dovolania. Záver najvyššieho súdu, že sťažovateľ svoje námietky napriek právnomu zastúpeniu uplatnil nedostatočne kvalifikovane, čo viedlo k odmietnutiu jeho dovolania ako neprípustného, však sťažovateľ vôbec nespochybnil, čo je potrebné vyvodiť zo skutočnosti, že rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania v ústavnej sťažnosti nenapadol; v sťažnostnej argumentácii ho spomenul iba ako informáciu, že mimoriadny opravný prostriedok podal, bez uvedenia akýchkoľvek námietok či argumentácie o neústavnosti výsledku dovolacieho konania.

10. Z odôvodnenia rozhodnutia o dovolaní vyplýva, že dovolací súd posudzoval iba otázku prípustnosti, nie aj otázku dôvodnosti podaného dovolania. Výsledkom dovolacieho konania bolo vyslovenie obsahového záveru najvyššieho súdu, že z procesných dôvodov na strane sťažovateľa (jednak dovolacou námietkou mimo prípustnosti uplatneného dôvodu dovolania a jednak nevymedzením kumulovaného dôvodu dovolania zákonným spôsobom) nemohol jeho vec meritórne preskúmať. Ak potom sťažovateľ uplatňuje v ústavnej sťažnosti vo svojej podstate obdobné námietky, aké uplatnil aj v dovolaní, pričom oba tieto sťažovateľom uplatnené právne prostriedky smerovali/smerujú proti tomu istému postupu a rozhodnutiu odvolacieho súdu, bolo výlučnou procesnou možnosťou sťažovateľa v zmysle už uvedeného princípu subsidiarity učiniť predmetom ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutie o dovolaní, a tak zvrátiť výsledok rozhodovania všeobecných súdov vo svoj prospech. Právomoc najvyššieho súdu totiž predchádza právomoci ústavného súdu [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pričom skorší právny prostriedok na ochranu základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde) musí byť sťažovateľom uplatnený riadne a včas, až potom sa môže uchádzať o ochranu v konaní o ústavnej sťažnosti. Nie je prípustné, aby bolo to isté rozhodnutie (tu napadnutý rozsudok krajského súdu) paralelne predmetom prieskumu najvyššieho súdu a ústavného súdu – k takému prieskumu môže dôjsť len v postupnosti generovanej subsidiaritou právomoci ústavného súdu.

11. V popísanom prípade je vo všeobecnosti daná právomoc ústavného súdu, aby podrobil prieskumu rozhodnutie dovolacieho súdu z hľadiska, či dovolací súd nevybočil pri posudzovaní prípustnosti dovolania z ústavných medzí. Nie je však daná právomoc ústavného súdu podrobiť ústavnému prieskumu postup a rozhodnutie odvolacieho súdu (a to ani na základe § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ podal dovolanie a v ústavnej sťažnosti ani netvrdí, že niektorú sťažnostnú námietku nemohol uplatniť už v dovolacom konaní, a tejto situácie sa označená zákonná úprava z hľadiska zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti týka).

12. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu